

Skarga Komisji dotyczy braku przyjęcia i wprowadzenia przez Republikę Grecką systemu ścisłej ochrony gada *Vipera schweizeri* (żmija) na wyspie Milos.

Komisja wnosi do Trybunału o stwierdzenie, że nie podejmując wymaganych środków w celu ustanowienia systemu ścisłej ochrony żmii *Vipera schweizeri* na wyspie Milos aby uniknąć celowego niepokojenia tego gatunku, w szczególności podczas okresu rozrodu, wychowu młodych, snu zimowego, jak również aby uniknąć pogarszania stanu lub niszczenia terenów rozrodu lub odpoczynku, Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 12 ust. 1 lit. b) i d) dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory.

(¹) Dz. U. L 206 z dnia 22 lipca 1992 r., str. 7.

Odwołanie wniesione w dniu 22 grudnia 2004 r. przez D. Meca-Medinę i I. Majacena od wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (czwarta izba) z dnia 30 września 2004 r. w sprawie T-313/02 D. Meca-Medina i I. Majcen przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich popieranej przez Republikę Finlandii

(Sprawa C-519/04 P)

(2005/C 57/31)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 22 grudnia 2004 r. r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęło odwołanie D. Meca-Mediny i I. Majacena, reprezentowanych przez J.-L. Duponta i M.-A. Lucasa, avocats, od wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (czwarta izba) z dnia 30 września 2004 r. w sprawie T-313/02 D. Meca-Medina i I. Majcen przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich popieranej przez Republikę Finlandii.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji z dnia 30 września 2004 r. w sprawie T-313/02, którego dotyczy odwołanie;
- uwzględnienie żądań zgłoszonych przez skarżących przed Sądem Pierwszej Instancji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania w obydwu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty:

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji narusza przepisy art. 49, 81 i 82 Traktatu WE w świetle wykładni nadanej im przez Trybunał Sprawiedliwości.

Sąd przede wszystkim niesłusznie uznał, iż przepisy te znajdują zastosowanie wyłącznie do zasad przyjętych w sporcie, które dotyczą sportu jako działalności gospodarczej, z wyłączeniem zasad czysto sportowych. Trybunał nie ustanowił tego typu ogólnego wyjątku dotyczącego uregulowań czysto sportowych odnośnie zakresu stosowania przepisów Traktatu, zaś wyjątek ten ogranicza się zaledwie do zasad regulujących skład i organizację drużyn narodowych.

Podobnie Sąd niesłusznie uznał, iż przepisy antydopingowe opierają się na względach czysto sportowych, gdy jednocześnie uznał, że tego typu przepisy mogą służyć realizacji celów gospodarczych. Czyniąc tak, Sąd przeprowadził nie do końca prawdziwe rozumowanie odnośnie faktów, doszedł w - niewystarczającym zresztą - uzasadnieniu do sprzecznych wniosków i niewłaściwie zastosował prawo poprzez błędną subsumcję faktów.

Ponadto, uznając, iż sporne uregulowania nie wchodzą w zakres stosowania art. 81 i 82 Traktatu WE, Sąd naruszył te przepisy.

Wreszcie Sąd naruszył przepisy proceduralne, a w szczególności prawo do obrony, uznając, iż analiza spornych uregulowań przeprowadzona przez Komisję w decyzji nie uwzględniającej doniesienia była aż nadto szczegółowa, podczas gdy z decyzji tej wynika, że Komisja rozpatrywała owe uregulowania jako wchodzące w zakres stosowania przepisów Traktatu WE. Czyniąc tak, Sąd naruszył prawo skarżącej do obrony, gdyż nie miała ona możliwości przedstawienia swojego punktu widzenia odnośnie tego aspektu.